

Arrest

nr. 210 802 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2 Op 14 november 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A(...) N(...)
voornaam : D(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/11/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/09/2013 dat hem betekend werd op 23/09/2013.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Enig onderdeel: De motivering houdt geen rekening met de hogere rechtsnormen alsook met de specifieke omstandigheden. inzonderheid het privéleven van verzoeker

1.

De bestreden beslissing is uiterst karig gemotiveerd als volgt:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11 § 1 tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en X2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/09/2013 dat hem werd betekend op 23/09/2013.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. "

2.

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1 Vw, waarin bepaald wordt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

In dat kader speelt eveneens artikel 8 EVRM, hetwelke stelt dat ieder recht heeft op eerbiediging van het privéleven, familieleven en gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM niet absoluut is, dient dit artikel in beginsel wel te worden eerbiedigd, en is een inmenging slecht mogelijk voor zover deze noodzakelijk is (8.2. EVRM). Er dient dan ook wel degelijk steeds een toetsing aan artikel 8 EVRM te gebeuren.

3.

Welnu, verwerende partij beslist een inreisverbod op te leggen, omdat er geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek, en omdat een vroegere verwijdering niet werd uitgevoerd.

De termijn van het inreisverbod wordt daarbij op twee jaar bepaald op grond van de volgende motivering: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. "

Met deze motivering verwijst verwerende partij naar het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd gegeven.

Nergens blijkt een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, om de opgelegde termijn van 2 jaar te verantwoorden.

Als enige motivering om een inreisverbod van 2 jaar te verantwoorden, stelt de beslissing enkel en alleen: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. "

Er blijkt geenszins of verwerende partij onderzoek heeft gedaan naar deze familiale en vriendschappelijke relaties, noch of hij er rekening mee heeft gehouden.

Nochtans is het de verwerende partij bekend dat verzoeker reeds jaren in België verblijft en aldus tal van relaties en een privéleven heeft opgebouwd.

Verwerende partij diende minstens een onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, alvorens een beslissing tot inreisverbod te nemen, en daarbij een bepaalde termijn op te leggen.

Uw Raad oordeelde trouwens al eerder dat de termijn van het inreisverbod bijzondere aandacht verdient, en dat niet kan volstaan worden met elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel (RvV van 15 januari 2013, nr. 95.142, T.Vreemd., 2013, 247):

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt, ni. het aanvragen van een visum gezinshereniging. is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM. "*

Door geen onderzoek te verrichten naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, en geen afweging te maken van de banden die hij heeft met België, schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM.

Door vervolgens een inreisverbod op te leggen, louter verwijzende naar elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel, schendt verwerende partij de motiveringsplicht.

Aldus schendt de bestreden beslissing de voormelde bepalingen.

Huidig middel is ernstig en gegrond."

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

"Verder uit de verzoekende partij kritiek op de motivering van de termijn van het inreisverbod.

Overeenkomstig het eerste lid van art. 74/11, §1 wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 2 jaar voor het inreisverbod.

In de bestreden beslissing worden onder meer volgende elementen aangehaald:

- verzoekende partij twijfelde niet om op illegale wijze in België te verblijven;*
- verzoekende partij gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06.09.2013, hem betekend om 23.09.2013;*
- het belang van de immigratiecontrole.*

Die motivering maakt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende de persoonlijke situatie van verzoekende partij heeft onderzocht, en in het licht van de voorliggende elementen heeft beslist dat een termijn van 2 jaar aangewezen is.

Verzoekende partij is van mening dat geen rekening werd gehouden met haar vermeend privéleven. Volgens verzoekende partij diende daarover te worden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij in België een beschermenswaardig privéleven zou onderhouden, dat door de bestreden beslissing geschonden zou worden. Zij beperkt zich tot de bewering dat haar privéleven zou geschonden worden, zonder aan te duiden wát dit vermeend privéleven zou inhouden.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij in 2013 aangetroffen werd in Nederland. Hiervoor werd op 04.03.2013 een verzoek tot overname van Nederland gericht aan België. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat hij reeds sinds 2009 in België verblijft.

Terwijl ook de eventueel opgebouwde sociale relaties niet volstaan opdat sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Zie ook:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder laat, ten overvloede en uiterst subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij vermeldt enkel het bestaan van familiale en vriendschappelijke relaties, doch gaat hier niet dieper op in. Verzoekende partij toont niet aan dat dergelijke relaties niet vanuit het land van herkomst kunnen worden onderhouden, dan wel dat dergelijke relaties niet kunnen worden uitgebouwd in het land van herkomst.

Voorts blijkt dat, zelfs al zou kunnen worden aangenomen dat verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven in België onderhoudt, quod non, dat dit vermeend privéleven volledig in illegaal verblijf werd opgebouwd.

Het spreekt voor zich dat dergelijk privéleven dan ook niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM valt.

Zie:

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nederl. Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi t. Verenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

Dat is in casu het geval. Verzoekende partij diende reeds tweemaal een asielaanvraag in, waaraan telkens geen gevolg werd gegeven. Bovendien werd er reeds verschillende keren een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd jegens verzoeker. Ook deze werden door verzoekende partij niet nageleefd.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Ook de in dit kader gemaakte verwijzingen naar het arrest nr. 95.142 van Uw Raad is niet dienstig.

Los van de vraag naar precedentwaarde van dit arrest, merkt verweerder op dat de verwijzing naar dit arrest hoe dan ook niet dienstig is, daar waar dit arrest klaarblijkelijk betrekking heeft op een huwelijksband, iets wat in casu niet het geval is.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod van twee jaar diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wijst de Raad erop dat deze de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van ‘*maximum*’ drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het eerste lid van dezelfde paragraaf vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (*Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*).

De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen (‘*maximum*’ drie jaar).

Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “specifieke omstandigheden” van de betrokken vreemdeling in rekening moet nemen.

De verzoekende partij betoogt dat nergens een onderzoek blijkt naar haar specifieke omstandigheden om de opgelegde termijn van 2 jaar te verantwoorden. Ze betoogt dat als enige motivering om een inreisverbod van 2 jaar te verantwoorden de beslissing enkel en alleen stelt dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. De verzoekende partij voert aan dat er geenszins blijkt of de gemachtigde onderzoek heeft gedaan naar de familiale en vriendschappelijke relaties, noch of hij er

rekening mee heeft gehouden hoewel het de gemachtigde bekend is dat zij reeds jaren in België verblijft en aldus tal van relaties en een privéleven heeft opgebouwd. Ze wijst daarbij nog op rechtspraak van de Raad waarbij wordt gesteld dat de termijn van het inreisverbod bijzondere aandacht verdient, en dat niet kan volstaan worden met elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel.

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevindt, ingediend op 20 november 2012, aldus ruim voor de bestreden beslissing, waarbij de verzoekende partij wees op haar lang verblijf en integratie in België en haar bindingen met België, gestaafd met verschillende documenten zoals een arbeidsovereenkomst en attesten met betrekking tot verschillende opleidingen. Zodoende kan de gemachtigde niet voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest van het opgebouwde privéleven in België bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad stelt vervolgens vast dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat in enige mate rekening werd gehouden met het privéleven, dat in het licht van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet nochtans “specifieke omstandigheden van elk geval” zouden kunnen uitmaken, waarmee rekening moet gehouden worden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. De gemachtigde beperkt zich wat de duur van het inreisverbod betreft immers louter tot de motivering dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is. Zodoende maakt de verzoekende partij een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij vooreerst dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 2 jaar voor het inreisverbod. Ze wijst erop dat in de bestreden beslissing onder meer volgende elementen worden aangehaald: verzoekende partij twijfelde niet om op illegale wijze in België te verblijven; verzoekende partij gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06.09.2013 betekend op 23.09.2013; het belang van de immigratiecontrole. Die motivering maakt het volgens de verwerende partij duidelijk dat de gemachtigde afdoende de persoonlijke situatie van verzoekende partij heeft onderzocht, en in het licht van de voorliggende elementen heeft beslist dat een termijn van 2 jaar aangewezen is. De Raad merkt echter op dat uit de zeer summier motivering van de gemachtigde inzake de duur van het inreisverbod in geen geval een zorgvuldig onderzoek blijkt van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij kenmerken, zoals het opgebouwde privéleven. Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij die van mening is dat er geen rekening werd gehouden met haar privéleven in de eerste plaats een beschermenswaardig privéleven moet bewijzen, dat opgebouwde sociale relaties niet volstaan opdat sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven en dat de verzoekende partij bovendien niet aantoonde dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden, merkt de Raad vooreerst op dat deze argumenten nergens blijken uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier en dus slechts voor het eerst in de nota met opmerkingen worden aangehaald. Dit betreft dus een *a posteriori* motivering die niet vermag een onregelmatigheid van de bestreden beslissing te herstellen. De Raad wijst er verder op dat “de specifieke omstandigheden van elk geval” in de zin van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zich niet tot de situaties beperken waarbij er een privéleven is dat daadwerkelijk een positieve verplichting in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM met zich mee brengt voor de Staat om het verderzetten van dit privéleven op zijn grondgebied toe te laten (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.543). Er anders over oordelen maakt de bepaling van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet overigens zinloos. Immers, indien een dergelijke positieve verplichting moet worden aangetoond dan zou daaruit meteen volgen dat het opleggen van een inreisverbod op zich reeds strijdig is met de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, terwijl in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel de geldingsduur van het inreisverbod en dus het temporele aspect van het toegangs- en verblijfsverbod relevant is. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen kan zodoende geen afbreuk doen aan de hoger vastgestelde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU